

אבא

איך אפשר לסכם חיים של אדם כמו אבא, סבא אוסי, בדף אחד? אי אפשר, וגם לא אנסה. אני ברת מזל שהיה לי אבא כזה ואנסה להזכיר חלקים מאישיותו המופלאה, שלאורה גדלנו ונמשיך לגדל את צאצאינו. לא אספר כאן אלא ברמז, שהיודע – ידע, והמבין – יבין - את סיפור חייו, אשר בדומה לסיפורם של רבים מחברי הקיבוץ, ארוך ונפתל הוא ומלא פרטים ורשום בדברי הימים של כפר הנשיא.

אבא היה איש יפה, מקסים – בתכול עיניו החודרות ובחיוכו הכובש. אדם רגיש, שידע לפענח, באינטואיציה מופלאה - כמעט כמו אורקל - את רגשותיהם העמוקים והמוסתרים של אנשים. כמה פעמים קרה שידע שקורה משהו עם מישהו לפני שאותו מישהו הודה בכך. הוא היה איש בעל חוש הומור חד, שיכול היה, בהינף מילה אחת, (לפעמים תספיק לצורך העניין אפילו "אוף"), לסכם כל מצב, להציג את האירוניה שבו, לרדת לעומקו. איש חכם, מבריק, בעל אופקים רחבים ועמוקים כמו הים. סקרנות בלתי נדלית, רוצה לטעום הכל, לחוות הכל, חרוץ ופעלתן. אדם מקורי, שמעולם לא הלך בתלם ותמיד שפע רעיונות, a maverick.

איש חזק, פיזית - ונפשית, עשוי ללא חת, בעל חזון, שתקף כל מכשול מולו באופן ישיר, חזיתי, בלא למצמץ. לא בחל בשום עבודה ועשה כל דבר – שטיפת כלים או ניהול חברה באותה יסודיות. גבר, שעמד מול האמת והביט בה ביושר, מעולם לא ניסה לברוח ממנה או להתחמק. כששגה, היה הראשון להודות בטעותו, ואף פעל במלוא המרץ לתקן. מנהיג, ששאפנו כולנו לחקות.

איש שיחה כריזמטי ומרתק' שלמרות ששוחחנו יום יום, מעולם לא נלאיתי מלדבר אתו. ולמרות זאת יש תחושה שלא הכל נאמר בינינו עדיין, כי מעולם לא חזרנו על אותה שיחה.

יהודי מאמין, שקיים מצוות, אך האמין כי המצוות החשובות ביותר הן – ואהבת לרעך כמוך - וביתר פירוט – אל תפרוש מן הציבור ואל תלבין פני חברך ברבים. ברוח אמונתו זו מצא אבא לא פעם, עבור עצמו ואחרים, פתרונות מקוריים, שנבעו מהשילוב הבעייתי של החיים בקיבוץ והאמונה הדתית.

מצד אחד קשוח, עד כדי כך שנדמה היה לנו, ילדיו, ואחר כך גם לחתניו ונכדיו, שבלתי אפשרי לרצותו, ומצד שני אבא גאה, רגיש, אוהב, שטיפל בנו ואחר כך בבני זוגנו ובילדינו באהבה, בעדינות ובחמלה.

סבא, ש-אף כי מעולם לא פרש מעבודתו – מצא את הזמן לבנות עבור נכדיו – שאותם אהב בכל מאודו - מתקנים מדהימים מעץ, כגון לול ענק, מיטת קומותיים, מטת נדנדה לבובה, קוביות, ותפר במו ידיו דרדסים כחולים. ילד, שמעולם לא התאושש לגמרי ממות הוריו ואחותו האהובה צילי, בת 22, מידי הנאצים, ואובדנם השפיע על כל חייו ומהלכם. אחר כך - כאדם מבוגר - נאלץ להתאושש שוב, מהמכה הקשה של מות אימא, שמתה בדמי ימיה והשאירה אותו לטפל בשלושה ילדים צעירים - ולחיות את חייו מחדש, כשהוא לומד להיות לנו אב וגם אם, מפנק אותנו בבישולים, בעוגות ובריבות מעשי ידיו - אותם למד להכין בגיל 50 פלוס.

לא אשכח לעולם איך התייצב בביתי, כמו חייל, לאחר לידתה של שני, ועשה עבורי, בשבוע הראשון, כשהוא לבוש בסינר, את כל הקניות והבישולים ועבודות הבית, כדי שאוכל לטפל בתינוקת הקטנה. לאחר מכן חזר על כך עם כל בת שנולדה.

בגיל מבוגר מאוד מצא את המנוחה והנחלה בחיקה של נלי, הטובה והמסורה, שטיפלה בו תוך נתינה אינסופית, ואשר לה כולנו אסירי תודה מעומק הלב.

אבא, בתקופה האחרונה נמוגת לאט לאט אל תוך צללי המוות, פרידתנו ארוכה וקשה היתה. חסרתי אותך עוד בימי חיך ואני חסרה אותך כעת ביתר שאת.

אוהבת, ליאורה שלך.

